

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 439/2021-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky

[redacted], zastúpenej Advokátskou kanceláriou

[redacted], proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 31 Ek 368/2019 z 23. mája 2019 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Oboer 4/2021 z 30. marca 2021 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 19. júla 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 31 Ek 368/2019 z 23. mája 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“). Sťažovateľka zároveň navrhuje zrušiť uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Oboer 4/2021 z 30. marca 2021 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka [oprávnená (právna nástupkyňa pôvodnej oprávnenej, pozn.)] sa návrhom na vykonanie exekúcie zo 6. februára 2009 domáhala proti 1.) [redacted], [redacted], 2.) [redacted], [redacted], a 3.) [redacted], [redacted] (spolu ďalej len „povinní“), vymoženia úroku z úveru do 28. júna 2000 v sume 2 422,11 eur, úroku z úveru vo výške 16,75 % ročne zo sumy 25 728,61 eur od 1. júla 2000 do zaplatenia a sankčného úroku z omeškania

vo výške 30 % ročne zo sumy 25 728,61 eur od 1. júla 2000 do zaplataenia, ako aj trov exekúcie, a to na základe notárskej zápisnice č. N 107/99, Nz 99/99 z 8. februára 1999 spísanej notárom [REDACTED] so sídlom v Bratislave (ďalej len „daná exekučná vec“). V danej exekučnej veci sa na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „exekučný súd“) konanie viedlo pod sp. zn. 6 Er 46/2009.

3. Exekučný súd uznesením č. k. 6 Er 46/2009 z 20. júna 2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 6 Er 46/2009 z 3. júla 2018 (ďalej len „uznesenie exekučného súdu“) rozhodol tak, že 1.) exekúciu vyhlásil za neprípustnú a 2.) túto zastavil.

4. Sťažovateľka proti uzneseniu exekučného súdu podala riadne a včas odvolanie, o ktorom Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 17 CoE 111/2018-351 z 31. mája 2019 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) rozhodol tak, že uznesenie exekučného súdu ako vecne správne potvrdil.

5. Sťažovateľka proti uzneseniu krajského súdu podala dovolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu odmietnuté, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Zároveň najvyšší súd povinným priznal aj nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Podľa udania sťažovateľky v ústavnej sťažnosti uznesenie najvyššieho súdu jej bolo doručené 17. mája 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu.

7. Kľúčová argumentácia sťažovateľky, ktorou odôvodňuje ústavnú sťažnosť, spočíva v tvrdení, že keďže v danej exekučnej veci bolo exekučné konanie začaté podaním návrhu na vykonanie exekúcie 6. februára 2009, t. j. pred 1. aprílom 2017, a v zmysle § 243h ods. 1 prvej vety zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého ak tento zákon v § 243i až § 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, § 202 ods. 4 Exekučného poriadku o podaní dovolania proti uzneseniam vydaným v exekučnom konaní sa na danú exekučnú vec nevzťahuje. Inými slovami povedané, podľa názoru sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu vydanému v exekučnom konaní bolo, resp. je dovolanie prípustné.

8. V ďalšom sťažovateľka tvrdí, že je porušením ústavy, aby prvostupňový (okresný) súd vydával konečné rozhodnutia, proti ktorým už neexistuje možnosť podať odvolanie na druhostupňovom

(krajskom) súde alebo dovolanie na najvyššom súde. Podľa názoru sťažovateľky je v rozpore s ústavou, aby sudca prvostupňového súdu reálne zastával funkciu odvolacieho súdu aj dovolacieho súdu.

9. Na tomto základe sťažovateľka v rámci svojej argumentácie namieta nesúlad § 53, § 61h, § 61i, § 61j, § 61k, ako aj § 202 ods. 4 Exekučného poriadku s ústavou, pretože „*takéto znenie Exekučného poriadku zbavuje účastníka exekučného konania práva na súdnu ochranu*“.

10. Napokon podľa presvedčenia sťažovateľky najvyšší súd „*nezákonne, nesprávne a právne nespreskúmateľne a v rozpore s ustanoveniami Ústavy...*“ odmietol jej dovolanie.

Sťažovateľka tak považuje uznesenie najvyššieho súdu za zjavne svojvoľné a arbitrárne.

11. Z uvedených dôvodov sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu, t. j. „*Uznesením Okresného Banská Bystrica sp. zn. 31 Ek/368/2019 zo dňa 23.05.2019*“. Uznesenie najvyššieho súdu žiada zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie. Zároveň si uplatňuje aj náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľkou formulované argumenty a petit ústavnej sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že jej ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť ako takú, ktorá nemá náležitosti ustanovené zákonom [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

15. V danej súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde obligatórnou náležitosťou návrhu na začatie konania je uvedenie, akého rozhodnutia sa navrhovateľ

domáha (petit), a tiež jeho odôvodnenie, pričom podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania viazaný.

16. Sťažovateľka sa v petite ústavnej sťažnosti teda domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu. Podľa zistenia ústavného súdu sa však uznesenie okresného súdu danej exekučnej veci netýka, resp. na okresnom súde vedené exekučné konanie pod sp. zn. 31 Ek 368/2019 sa týka iných účastníkov a predmetom vymoženía je iná pohľadávka, dôsledkom čoho vo vzťahu k tomuto uzneseniu celkom logicky absentuje v ústavnej sťažnosti aj akákoľvek argumentácia odôvodňujúca namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru.

17. Naopak, sťažovateľka sa v petite ústavnej sťažnosti domáha zrušenia uznesenia najvyššieho súdu a vrátenia veci na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie, ale bez toho, aby navrhla vysloviť, aké základné či iné právo (práva) bolo týmto uznesením porušené. Je pravda, že v odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľka poukazuje na porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru, ale tieto jej tvrdenia môže ústavný súd považovať iba za súčasť argumentácie, a nie za relevantný návrh, o ktorom môže rozhodnúť.

18. Postup, pri ktorom by ústavný súd zrušil uznesenie všeobecného (najvyššieho) súdu bez predchádzajúceho vyslovenia, že práva sťažovateľky boli týmto uznesením porušené, ústava a ani zákon o ústavnom súde neumožňujú. Zrušenie rozhodnutia je totiž viazané na vyhovie ústavnej sťažnosti a deklarovanie, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva alebo slobody, prípadne ľudské práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

19. Ústavný súd totiž nemôže vybočiť z rámca návrhu na rozhodnutie určeného sťažovateľkou, nemôže rozhodnúť o niečom inom alebo navyše a nemôže ani sám vykonať konverziu sťažovateľkou chybné formulovaného petitu ústavnej sťažnosti.

V situácii, keď je petit ústavnej sťažnosti sťažovateľkou z hľadiska práva nesprávne formulovaný, musí ústavný súd s ohľadom na viazanosť ústavného súdu petitom ústavnú sťažnosť odmietnuť.

20. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Ústavný súd nie je povinný nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľky z úradnej povinnosti odstraňovať. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho

zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo iba formálnych náležitostí, ale obsahových náležitostí (obsahové znenie petitu), ústavný súd nevyzýval na odstránenie nedostatkov tejto ústavnej sťažnosti.

21. Ústavný súd v závere dodáva, že v rámci konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy nemá právomoc preskúmať a rozhodnúť podľa čl. 125 ods. 1 ústavy o súlade zákonov vrátane ustanovení Exekučného poriadku s ústavou. Senátu ústavného súdu totiž v súvislosti s prejednávanou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy právo podať návrh na začatie konania (o súlade) podľa čl. 125 ods. 1 ústavy priznáva čl. 130 ods. 1 písm. e) ústavy v spojení s čl. 127 ods. 5 ústavy až s účinnosťou od 1. januára 2025.

Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

22. V dôsledku toho rozhodovanie o ďalšom procesnom návrhu sťažovateľky spočívajúcom v priznaní náhrady trov tohto konania v danej veci úplne stratilo opodstatnenie. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd už týmto návrhom sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu